

Egyszer volt...

Biztos, hogy nem lesz belőle 1001, de néhány történet felelevenítésének egyre határozottabb igényének már nem állhattam tovább ellent. Unszolóim ebben az évben még a döntő érvet is megtalálták ahhoz, hogy meséljek, ugyanis éppen 30 esztendeje annak, hogy hivatalosan is a magyar autósport elkötelezettjévé váltam. Sportbíró, csapat és szakágvezető, versenyirányító és rendező, szakedző, elnökségi tag, szóval mindenféle hasznos és kerékkötő tagja voltam az óriási gépezetnek. Annak pedig már tucat éve is jócskán elmúlt, hogy megszerzett tapasztalataimat írásaimban is igyekszem hasznosítani. És ahogyan az már csak természetes, az évek múlásával egyre többször emlegettem, hogy mi is volt régen...

A mérhetően gyors

Megtisztelő, s igazi öröm számomra, hogy olvasóink – visszajelzésük alapján – még nem untak rá meséimre, sőt, folyamatosan figyelmeztetnek ígéreteimre. A legtöbben talán, a legendás autós edzőtáborozások történeteiről érdeklődtek, ám be kell vallanom, hogy éppen ezeknek a sztoriknak papírra vetése a legkényesebb. Meséiben ugyanis, ahol tehetem, elkerülöm a személyeskedést, s igyekszem olyan témát feldobni, ami a szűk berken kívülieket is érdekelhet. Bizonyára mulatságos, bár nem hiszem, hogy „tömegeket vonz” például, hogy a szigorúan zárt táborból, milyen trükkökkel próbáltak meg jeles kormányforgatóink közül néhányan, egy-egy este dobbantani. Vagy, hogy miként próbált meg egy versenyző, s egyben rettenthetetlen műszaki szakember, észrevétlenül alkoholt becsempészni a körletbe. (Megjegyzem, mindig buktak, hiszen remek belső kémhálózatot jelentettek a buliból éppen kimaradók.) Azt azért el kell ismernem, hogy ezek a táborozások bizonyították, hogy talán nem is hiába tanultam, hiszen a pedagógia és pszichológia rémisztő példáit élhettem át a gyakorlatban is. Egyébként a felnőtteknél is piszkosul bevált például a jutalmazás és büntetés egyszerű formája. A napi győztesek, illetve a jók ugyanis különböző méretű csoki szeleteket kaptak, míg a rosszak, kihúzták a gyufát. Persze a szó szoros értelemben, hiszen „gazteteik” után, kandalló gyufából kaptak egy-egy szálát az ajtójukra. Azt ugyan nem tudták, hogy mi lesz a kis szálfák sorsa, így egyesek sportot űztek abból, hogy portazárójuk lambériás felülethez hasonlítsón. Az tulajdonképpen a táborzáró napon derült ki, hogy minden egyes pálcikát csak 400 méter futás után lehet elégetni. Mit mondjak, volt, aki Marathont futott!

Szóval, lehet, hogy az sem mosolygató meg mindenkit, hogy Hideg János, aki emlékei alapján vetette bele magát a kíméletlen edzésprogramba, hogyan purcant ki, s súlyos izomlázásodása közben miként „végrendelkezett”, s miért éppen Maruzsi Lacira hagyta a felnijeit. Azt hiszem, arra sem „gerjednének” sokan, hogy gyorsan bebizonyosodott, Ferjancz Attila nem csupán a ralipályán kemény ellenfél, kiválóan búvóli a kis fehér kaucuk labdát, képes 19 főről is győzni pingpongbán. Na, jó! Azt például gond nélkül elmesélhetem, hogy miként lepleződött le a hajdani ralikrossz bíraskodás egy hatalmas tévedése.

Az edzőtáborok között ugyanis volt olyan, amikor nem csupán a fizikai erőnlét alapozása volt a cél, hanem embert és gépet is próbára tehetjük. A járműves, versenyzői technikákat csiszoló munkálkodás közben derült ki, hogy Ifj. (akkor még nagyon ifjú) Tóth János, súlyos tévedések áldozata. A ralikrosszban szárnyait bontogató fiatalember ugyanis rendszeresen korai rajt miatt kapott időbüntetést. Bár Ő váltig állította, hogy ártatlan, ám modern technika nélkül, pusztán szemrevételezésileg, igaz, hogy valóban rendre állva hagyta a mezőnyt. Az akkor még csoda számba menő rajtgyorsaság, illetve reakcióidő méréses vizsgálat – amelyet a Testnevelési Főiskola kiváló tanáranak, Dr. Derzsy Bélának segítségével végezhetünk – elképesztő eredményt hozott. Janika mindenkit túlszárnyalva vitte a prímet, s egy szemvillanás alatt bizonyította, hogy nem csalás, nem ámítás, tényleg simán állva hagyta a többieket. Ez a vizsgálat sor egyébként annyira „felbőszített” bennünket, hogy később a TF bázisán, a vívók mérésére szolgáló sort is teljesítették az autósok, és igazán csak akkor lepődtünk meg, amikor arra derült fény, hogy válogatott versenyzőink bizony pariban vannak a kardozókkal.

Bessenyei Krisztina

